

Saarna veteraanien seutukunnallisen kirkkopäivän messussa Rauman Pyhän Ristin kirkossa 12.6.2013

Saarnateksti Luukas 14:16-24:'

"Jeesus vastasi näin: Eräs mies järjesti suuret pidot ja oli kutsunut paljon vieraita. 17 Kun pitojen oli määrä alkaa, hän lähetti palvelijansa sanomaan kutsutuille: 'Tulkaa, kaikki on jo valmiina.' 18 Mutta yksi toisensa jälkeen nämä alkoivat esittää verukkeita. 'Olen ostanut pellon', sanoi yksi, 'minun täytyy mennä katsomaan sitä. Suothan anteeksi, etten pääse tulemaan.' 19 'Ostin viisi härkäparia', sanoi toinen, 'ja olen lähdössä kokeilemaan niitä. Suothan anteeksi, etten pääse tulemaan.' 20 Kolmas sanoi: 'Olen juuri mennyt naimisiin enkä siksi voi tulla.'

21 "Palvelija palasi ja kertoi tämän herralleen. Silloin isäntä vihastui ja sanoi palvelijalle: 'Mene kiireesti kaupungin kaduille ja toreille ja tuo tänne köyhät ja raajarikot, sokeat ja rammat.'22 Palvelija tuli sanomaan: 'Herra, olen tehnyt niin kuin käskit, mutta vielä on tilaa.'23 Silloin herra sanoi: 'Mene maanteille ja kylien kujille ja vaadi ihmisiä tulemaan, jotta taloni täytyisi.'24 Ja siitä voitte olla varmat, että yksikään noista, jotka minä kutsuin, ei pääse minun pitopöytäni!"

Arvoisat sotiemme veteraanit, rakkaat kristityt, olemme saapuneet tähän kirkkoon Jumalan puhuteltaviksi. Olemme Jumalan temppelissä ja Herran huoneessa. Olemme Hänen puhuteltavinaan, häntä ja hänen hyvyttään ihmettelemässä.

Tämän päivän Raamatun tekstit puhuvat siitä, kuinka Jumala kutsuu meitä. Hän puhuttelee meitä, hän johdattaa meitä luokseen.

Jumala puhuttelee meitä eri tavoin. Hän voi hoitaa meitä rakkaudella ja armolla, hän vastaa meidän avunhuutoihimme, antaa meidän nauttia läsnäolostaan. Mutta yhtä hyvin hän voi ravistella meitä, laittaa eteemme kivisen polun tai heittää meidät kulkemaan pimeään laaksoon, sellaisten vaikeuksien keskelle, että luulemme, että hän on meidät tyystin hylännyt. Molemmilla tavoilla hän meitä puhuttelee.

70 vuotta sitten Suomen kansa oli Herransa puhuteltavana. Se oli ankaraa puhuttelua. Vain muutamankerran on Suomen kansa ollut vastaavassa puhuttelussa. Ehkä isonvihan vuosina 1700-luvun alussa, ehkä 1868 kammottavana nälkävuotena, tai sitten kansalaissodan, veljesvihan, vankileirien ja espanjantaudin kauheuksien keskellä vuonna 1918.

Teitä, veteraanisukupolvea, puhuteltiin. Ja te kuuntelitte ja kuulitte. Kuulitte Jumalan puheen tykkitulen, surumarssien, omaisten itkun ja ilmahyökkäyssireenien alta – ja keskeltä. Se oli sen ihmeellisen Jumalan puhetta, joka kutsuu meitä Raamatun lehdillä seuraavasti: Tulkaa Jumalanne tykö, sillä niin paljon korkeampia kuin taivas on maata, ovat minun tieni

korkeammat teidän teitänne ja minun ajatukseni korkeammat teidän ajatuksianne.

Ihmiset kuulivat salatun Jumalan ihmeellisen äänen. Ja he ottivat sen vastaan siitä huolimatta, että Jumala ei vastannut heidän tuskaisiin miksi-kysymyksiinsä. Nuokysymykset kuuluivat: Miksi tämä sota ja kärsimys? Miksi? Miksi minun mieheni kaatui, miksi minun isäni ei palaakaan rintamalta luokseni? Miksi? Nämä kipeät kysymykset jäivät vaille vastauksia, mutta siitä huolimatta suomen kansa kuuli Jumalansa äänen, hyväksyi nöyrästi koettelemuksensa ja tunsikin pääasian. Sen että Jumala on.

Myös meidän tämän päivän ihmisten on hyvä huomata, että Jumalan lähellä oleminen ei tarkoita sitä, että saisi tyhjentävät vastaukset oman elämänsä kipeisiin miksi-kysymyksiin. Sellaisiin kuin, miksi aviopuolisoni kärsii sairautensa vuoksi, miksi lapseni perhe hajosi avioeroon, miksi lapsenlapseni ei löydä paikkaansa yhteiskunnassa, miksi elämä tuntuu liian epäoikeudenmukaiselta?

Emme saa tarkkoja vastauksia. Emme ihmisen logiikan mukaisia vastauksia. Sen sijaan Jumala johdattaa ajatuksemme laajemmille aloille, laajempien näköalojen ääreen.

Hän sanoo meille: Teillä on yhä edessänne sapattijuhla, Astukaa sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, niin te löydätte laupeuden ja armon.

Tai: Minä tulen pyyhkimään silmistänne joka ainoan kyyneleen. Ja kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.

Tai: Jumala ei ole kaukana yhdestäkään meistä, sillä hänessä te elätte, liikutte ja olette. (apt 17:27).

Se toivon näköala, jonka Herra meille vastauksenansa antaa on siis kaunis ja rohkaisevin mahdollinen. Jos ja kun Jumala on sinua lähellä, jos hän sinua näin puhuttelee ja kutsuu, niin silloin täytyy kysyä: onko sinulla mitään syytä pelätä?

Jeesus sanoi merihätäanjoutuneille opetuslapsilleen: Rohkaistukaa, älkää peljätkö, minä se olen! Näin hän sanoi myös häntä tarkkaan kuunteleville suomalaisille 70 vuotta sitten. Ja näin hän sanoo meillekin tänään. Rohkaistukaa, minä se olen, älkää peljätkö!

Päiväevankeliumiteksti kertoi siitä kaikesta, mikä estää meitä kuulemasta Jeesuksen kutsua ja Jumalan puhetta. Meitä estävät maalliset huolet, rikkauksien tavoittelu ja rikkauksien säilyttäminen, ihmisten edessä hyvän

julkisivun näyttäminen. Meidän täytyy nähdä vaivaa, jotta kuulemme Jumalan puheen myös tänään. Jumalan puhe ei kuulu vain sota-aikaan, se vaikuttaa ja kaikkua myös tänä päivänä. Kunhanemme anna turhien asioiden häiritä sen kuuntelemista ja kuulumista.

Hyvästotiemme veteraanit, rakkaat läsnäolijat. Olette tehneet suuria tekoja tämänmaan eteen. Voimanne alkavat jo ehtyä. Nuoremman sukupolven edustajana pyydänteiltä kuitenkin vielä yhtä palvelusta isänmaan hyväksi. Rukoilkaa tämän kansan ja nuorempien sukupolvien puolesta. Metarvitsemme sitä.

Jumalan äänen kuuntelua estävät voimat ovat tänä päivänä yhä voimakkaampia. Pahuuden hälyäänet estävät Jumalan äänen kuulumista.

Suomen kansa on kokenut vuosisatojen ajan monta monta kertaa raskaita aikoja. Kristinusko ja evankeliumi ovat antaneet voimaa selvitä kaikista vastoinkäymisistä. Ilman kirkkoa, ilman sanan julistusta ja evankeliumin tuomaa rohkaisua, ei suomalaisia enää olisi.

Ja nyt, sitä mukaa kun kristinuskon asemaa maassamme murennetaan, sitä mukaa kun Jumala hylätään ja kun itsekkyyks ja pahuus vahvistuvat, sitä mukaa Suomi murenee, sen henkinen kestävyys murenee.

Huomatkaa, että Suomea ei uhkaa ensisijassa taloudellinen taantuma, julkisen talouden velanotto, huoltosuhteen vääristymä tai kasvavat sosiaalimenot. Ei, Suomea uhkaavat ensisijaisesti itsekkyyks, pakanuus, välinpitämättömyys, moraalinen heikkeneminen, ahneus, selän kääntäminen lähimmäiselle ja sitä kautta Jumalalle.

Rukoilkaa siis Suomen puolesta, pyytäkääniillä voimilla joita teillä vielä on, sitä että tämä kansa kuulisi Jumalan puhuttelun. Pyytäkää, ettei mikään estäisi Jumalan ihmeellisen äänen kuulemista.

”Turhaan näkevät rakentajat vaivaa, jos Herra ei taloa rakenna.” Rukoilkaa, että tämä Suomessa taas tajuttaisiin.

Ihminen ei jaksa, jollei hänellä ole tietoa, että Jeesus on niiden luona, jotka ovat yksinäisiä ja ahdistettuja, väsyneitä ja peloissaan. Maailma on kylmä ja paha paikka. Siksi rukoustanne tarvitaan. Ja kun tämän kansan puolesta rukoillette, niin uskon teidän saavan itsellennekin sitä, mitä muille pyydätte: Saatte varmuuden ja kokemuksen siitä, että Jeesus on teidän luonanne, että hän on mukana elämänne ehtoossa, että hän on yksinäisten, ahdistettujen,

väsyneiden ja pelkäävien apu ja turva. Kysyn vielä kerran: Mitä muuta me muka tarvitsemme?

Meillä on ihmeellinen Jumala. Saamme nousta tunnustamaan hänelle yhteisen kristillisen uskomme.